

kalm zitten en zet geen boos gezicht. Ik kan er niets aan doen, dat de zaak zoo is; waarom zal ik er dan om heen draaien? U kan immers gerust wezen. Wat ik nu aan *u* vertel, heb ik nog nooit aan *haar* gezegd. — Is u dus gerust?”

Blank was vuurrood geworden. Een seconde lang had de heele kamer met hem rondgedraaid en een blinde kwajongensachtige drift hem overweldigd. Hij wilde dien man te lijf, al was hij er ook zeker van het onderspit te zullen delven.

Daarna was hij voor Siria's „blijf zitten” gezwicht en nu leefde hij inderdaad op in een heerlijke gerustheid. Hij toonde 't door een verlegen glimlach, want uitspreken kon hij 't zoo dadelijk niet. Maar.... vroeg zijn argwaan.... al heeft *hij* nooit iets aan Emma gezegd, zou *zij* niets geraden hebben?

Graag had hij kalm hier eens over nagedacht en alle bijzonderheden uit het verleden gerecapituleerd; doch Siria liet hem den tijd niet.

„Nu is het ijs gebroken, en moet u mij maar ten einde toe aanhooren. Mijn hemel, wat gaan wij, menschen, toch raar samen om! De grofste dingen zeggen wij elkaar in 't gezicht en voor de onschuldigste waarheden durven wij niet uitkomen.”

Blank wierp onwillekeurig een blik op de pendule.

„U heeft haast, hè?”

„Mijn tijd is aangepast.... ja; maar....”

„Maar u zou toch graag het fijne van de zaak weten. Nu.... ik zal 't zoo kort mogelijk maken. Of u in alles zal kunnen treden.... ik weet 't niet. Beloven kan ik alleen, dat u de waarheid zal hooren. Ten eerste, omdat *u* er recht op heeft; maar ook, omdat *ik* snak naar een gelegenheid mijn gemoed eens te kunnen luchten. O, wat is u een gelukkig mensch met zoo'n gesloten natuur! Mij is 't onmogelijk op den duur alle gedachten en alle gevoelens in mij op te kroppen! Het zou mij krankzinnig maken. — Die Roomsche kerk is toch een menschkundige instelling! — *Ik moet* nu en dan biechten en.... Wie weet, of u geen „confessio in extremis” krijgt.”

Blank werd pijnlijk getroffen. Hij dacht aan Emma's woorden: „hij gaat naar Atjeh om zich dood te laten schieten,” voelde iets als schuldbesef en wist toch niet, waarin zijn schuld zou bestaan.

„Omdat u naar Indië gaat? Daar keeren er immers meer heelhuids van terug, dan er vallen. — Kom, kom, kom, een man als u haalt er de militaire Willemsorde?”

Even brak Siria's spottend lachje door.

„En een eeredegen, hè? — Ja, dat hoort er zoo bij en.... misschien zal 't ook wel gebeuren. — Ach, waarom niet; maar.... dan moet het toch de apotheose van het slotbedrijf zijn. Anders zou de actie wat heel erg zakken. — Enfin.... zoover zijn wij nog niet. Eerst wil ik naar den Haag en wel met uw volkomen instemming!”

De referendaris gevoelde, dat hij ze al niet meer weigeren kon; maar zag toch naar een uitvlucht om. Het was hem, of hij zich kinderachtig had aangesteld en nu grootmoedig werd bejegend. Hij moest wel toegeven; maar in dit toegeven lag iets vernederends. Om een duidelijk antwoord nog te ontwijken